

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Έκτον έτος του το είναι
κι' έδρα πάλιν αι' Αθήναι.

Έτος χίλια έκτακόσα κι' όγδοήκοντα έννά,
και αυτός ό χρόνος θάχχ' περισεύματα γενναία.

Ό Ρωμηός τήν έβδομάδα — μόνο μιá φορά θά βγαίνη.
Κι' σταν ένω έξεπνάδα — κι' όποτε μου καταβαίνη.
Συνδρομητής θά δέχομαι — διότι τους άνέχομαι.
μοναχά 'σ'όσ' Έπαρχίας — και 'σ'ό 'Εξωτερικόν.
επειδή καρούς πτοχίας — τρέχει τό 'Ελληνικόν.
Συνδρομή γιά κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα και μόνο,

γιά τά ξένα όμοις μέρη — δεκαπέντε και 'στό χέρι.
'Αλλ' έδώ συνδρομηται — δέν θά γίνονται ποτέ.
κι' όσα φύλλα κι' άν κρατής — δέν περιός συνδρομη'ής.
Κι' όυτε θέλω νταραβέρι — μέ κανένα κανονιέρη.
Γράμματα και συνδρομαι — άποσιέλλονται σ' έμέ.
Μές'όταν φέρων τήν άντάρα — κι' ό Ρωμηός μας μιá δεκάρα.

Του Δεκεμβρίου τρίτη κι' εικοστή
και φεύγων βουληφόροι σεβαστοι.

Πούντος δεκάκόσα δύο και όγδόντα
κι' ύψώνονται χρεώγραφα και φόντα.

Μεγάλη Σχόλη
και χαιρέουν όλοι.

Χριστούγεννα, Χριστούγεννα, Χριστός γεννάται πάλιν,
κι' ό κόσμος παραδίεται εις μέθην και κραπάλην,
δ δέ Τρικούσης τής Βουλής τήν λήξην άναγγέλλει
και εις τάς επαρχίας των τουδ' βουλευφόρους στέλλει,
κι' άναχωρούν βελάζοντα τά τόσα προβάτά του,
ποδ πάντοτε χειροκροτούν τά περισεύματά του.

Πηγαίνουν εις τά σπήτια των όσπηρες και προδάται
και χάνουν τά λημέρια των καμπόσοι πατριώται.
Χριστούγεννα, Χριστούγεννα, μετ' αγαθών μυριών,
άλλομοσόν 'όσοδε έχοντας στομάχους νηστικούς,
δ δέ πολλός Αδγερινός, γενναίος 'Αμφιτέσων,
προσφέρει γουρουνόπυλια εις τους 'Υπουργικούς.

Χριστούγεννα, Χριστούγεννα, ζωή έν πίσση φύσει,
και κινδυνεύει ό καθείς τά κόλα του ν' άφήση.
Τρέμων έν πείνης και θυμού τών νηστικών τά χείλη,
ός μάργυρας με πρόσαιπον προβάλλων άχαμόν,
και τρώγουν οι μακάριοι του 'Υπουργείου φίλοι
με δργατα και τύμματα του Πόσα τον άμόν.

'Ας ψάλλουεν τήν εορτήν ήμέρας χαρισούσων,
άργια και κατάλυσις ελαίου τε και όλου.
Σφαλιθ' το Κοινοβούλιον μετά β. ης και κρότου
κι' ό κύριος Θεόδωρος, σωστός Ιερομόντης,
προλέγει δλεθρον ταχών του μαρουθ' προδότη,
κι' εις τούτο είναι σύμφωνος πάς λαχαγός άντάρτης.

Χριστούγεννα, Χριστούγεννα, έλπίδος αυρα πνέει,
κι' έν τής Πελοίας έχονται και άλλοι λούστοροι νίοι.
Τό άφθονον περισσευμα τό έθνος έκμυζή,
εις σωτηρίας άνοικόν άράζομεν λιμάνι,
και δίδουν εις τ' 'Ανάκτορα τραπέζι του Ριζά
γιά του συμάχου μας Χαμίτ τό Κρητικό φραμόν.

Χριστούγεννα, Χριστούγεννα, και γέλωτες και όρθωσι,
του 'Υπουργείου πιθανόν συμπλήρωσις να γίνη.
Τάκοιτε ό Σιρόπουλος και έδνεται με τούβλα
και φήγεται ό φονκαράς σάν Διάκος εις τή σούβλα,
κι' ή μόν ήμισια 'Ελλάς εις εδυχίας πλείε,
ή άλλη δέ ήμισια δώδεκαται και κλαίει.

